

CREATIVE

SEB

DRAGOSTE ȘI PRIETENIE

Cuprins

1. Creații proprii

Prietenia- Daria Calcișcă

Legenda iubirii de iarnă - Olariu Maria Teodora

Tabăra de iarnă- Mara Miloș

Prieteni?Prietenii!–Eduard Covaș

Prima mea dragoste- Ariana Ruse

Două prietene pe o tablă de șah– Patrick Kovari

Fata din lună- Mara Tărăbuță

Luna și marea– Karina Anton

O prietenie neobișnuită – Anastasia Cristian

Jurnalul unui tociar- Robert Tepebag

O zi la zăpadă–Amelie Froux

Prietenia peste ani- Vlad Tudose

Prietenia unui păianjen-Tudor Ciocănescu

Toți greșim uneori – Raisa Radu

Pe când era Star – Maria Cristescu

Regimul politic în care aș vrea să trăiesc- Patrick Gheorțan

Regimul politic în care aș vrea să trăiesc-Smaranda Mătășel

Regimul politic în care aș vrea să trăiesc-Miruna Cristescu

Cuprins

2. Recenzii

Pax- Elena Nițu

Cât timp înfloresc lămâii- Miruna Cristescu

Romeo și Julieta- Ilinca Bădoi

Movies and series to watch in February- Miruna Cristescu și Smaranda Mătășel

3. Documentare

Dragobete- Daria Calcișcă

Prietenii celebre vechi și noi- Amelie Froux

Ce este prietenia? – Sofia Calcișcă

Frații urși - ursul brun și ursul polar- Sofia Pușcașu

Cei doi prieteni care nu se întâlnesc –Maria Cristescu

Ursul Brun și Ursul Polar- Natalia Roșu

Ursul Brun și Ursul Polar- Carina Chivaru

Cei doi verișori de grad îndepărtat – Iosif Ungureanu

Cuprins

4. *Projekte Auf Deutsch*

Albert Einstein – SEDCARD -Tudor Oancea, 7. Klasse

Fragebogen mit Daria - Daria Calcișcă und Amelie Froux, 6. Klasse

Sedcard – Miruna, Sophia, Matei, Eliza, Alexandra

Sedcard –Patrick Gheorțan, Splais Radu, Ariana Ruse

Sedcard- Smaranda Mătășel, Irina Mandache, David Constantin

5. *Artiștii de la SEB*

CREATIVE SEB

I. Creații proprii

Prietenia

Ce înseamnă cu adevărat prietenia?

De obicei, prietenia este văzută ca fiind acea relație caldă și plăcută care ne dă încredere în noi, ne dă curajul să acționăm în unele momente mai dificile. Prietenia este acea oază pe care o căutăm când suntem lipsiți de putere și speranță. Este acea lumină când nimeni nu ne înțelege. Prietenia este ceva profund care nu ar trebui rostit cu atâta ușurință.

Cum ia naștere o prietenie?

Dacă ar fi să ne gândim la definiția prieteniei, aceasta înseamnă o relație afectivă și de cooperare între două sau mai multe persoane ce implică suport reciproc, încredere reciprocă, loialitate, iubire, înțelegere și empatie, dar și multe alte calități (dorința de bine pentru celălalt, simpatie, onestitate, posibilitatea de confesiune în fața celui alt, posibilitatea de a cere ajutor în situații de cumpănă, dar și bucurie în prezența celorlalte persoane) care fac ca legătura dintre acele persoane să fie unică și plină de frumusețe.

Din punctul meu de vedere, pentru ca aceste calități să fie prezente într-o

relație de prietenie, este nevoie de un ingredient extrem de important: cunoașterea celuilalt în profunzime. Atât timp cât nu cunoaștem suficient de mult persoana de lângă noi, cu greu vom reuși să integram aceste lucruri.

De foarte multe ori prietenii iau naștere foarte rapid, bazându-se pe lucruri comune (de exemplu, aceeași preferință în materie de muzică, același mod de a petrece timpul liber, același mod de gândire și altele asemenea). Cu siguranță, acest fapt ajută foarte mult la crearea unei prietenii, la menținerea ei, dar sigur nu este de ajuns. Faptul că se împărtășesc aceleași opinii și preferințe nu asigură o legătură de durată.

Eu consider că tocmai în momentele critice sau mai puțin plăcute se vede cine este cu adevărat prieten și aici intervine capacitatea de a fi alături de celălalt, de a-l înțelege și de a-l putea ajuta pentru a depăși momentul.

Pentru ca o prietenie să fie de calitate, e important ca fiecare să contribuie cu ce are mai bun și să-l completeze pe celălalt și astfel „produsul” va fi unul reușit. De asemenea, un lucru foarte important pentru o prietenie adevărată este renunțarea la dependență. Fiecare are nevoie de momentul său, de intimitatea sa și de ritmul propriu pentru a acționa. În prietenie, aceste lucruri sunt adesea omise. Oamenii consideră că prietenii trebuie să împărtășească cu ei tot și, mai mult decât atât, să fie primii care află. Total greșit! Această nevoie de dependență nu va duce decât la frustrare, supărare și o relație superficială.

Pentru o relație profundă nu e necesar să se petreacă foarte mult timp împreună, ci de calitate. Un prieten adevărat va fi prezent mereu în inima ta, chiar dacă nu poate fi prezent și fizic și vei putea să vorbești cu el și să-i simți căldura chiar și de la distanță.

Prietenia trebuie întreținută, încurajată și respectată mereu.

A respecta nu înseamnă a fi de acord cu toate acțiunile întreprinse de celălalt, ci de a i le respecta, înțelege și de a lăsa persoana să își dea seama singura unde greșește. Desigur, propria părere poate fi spusă, dar fără a se impune, fără a sufoca persoana.

Mai exista ceva important care poate distruge o prietenie: FRICA. Atât timp cât trăim cu frica accentuată că relația se poate încheia din diverse motive, ca prietenul/prietena se poate supăra din cauza unor lucruri mărunte, nu facem decât să aducem energie negativă, să pierdem timp cu lucruri și gânduri inutile și să-i stresăm și pe ceilalți.

Prietenia presupune profunzime, implicare și dorința de evoluție permanentă.

*„Prieten adevărat e cel care, chiar dacă te cunoaște bine,
continua să te placă.”*

Elbert Hubbard

Daria Calcișcă

Legenda iubirii de iarnă

Diferite sunt secunde în dragoste. Unele pot da viață, iar altele pot frânge inimi. Unii suferă, alții trec cu ușurință mai departe. Se spune că nu putem alege pe cine iubim, dar putem alege lângă cine rămânem. Dar dacă nu este ceea ce ne dorim cu adevărat?

Era o zi de iarnă, ca oricare alta, cu zăpezi și luminițe colorate la tot pasul, o zi care aștepta așternerea unei primăveri. Acum mult timp, pe un tărâm îndepărtat se născuse un copil. Stătea liniștit printre focuri de arme, țipete și haos. Acesta era un comportament normal pentru cei din acel popor. Plini de egoism, răutate și ură se luptau unii cu alții zi și noapte. Numit Iubiris, copilașul era diferit. Obrajii erau aprinși ca focul, iar în ochi avea o sclipire aparte. Zâmbetul lui inocent putea topi orice inimă de gheață, te făcea să te gândești la ce simți și să te îndoiești de faptele tale. Cu ochii albaștri ca marea, te cuprindea și intra în mintea ta.

Când crescuse, băiețelul își ajuta mereu sătenii. Avea o inimă atât de mare încât își permitea să rupă câte o bucățică și să dăruiască fiecăruia. Cu ajutorul lui, locuitorii învățaseră despre sentimente, fapte și cauze. Cu timpul, aceștia încetaseră lupta.

Împăratul auzise de Iubiris. Nemulțumit de schimbarea adusă asupra tărâmului său, își pusese ofițerii să îl omoare. După lăsarea nopții, soldații coborâseră în vale căutând din casă în casă, până când l-au găsit. Stătea pe un scaun, având pe masă o tavă pe care îi era pusă inima. Cu lacrimi șiroind pe față bandaja și cosea. Ochii îi erau umflați de la plâns, iar fața i se înroșise. O mare de lacrimi ce se adună într-un pahar până la refuz. „Ceea ce simt eu este diferit față de ceilalți, totuși doare mai tare decât orice alt sentiment. Inima mă doare și se sparge într-un million de bucăți. Tot încerc să repar, dar nu pot fi puse la loc. Gândurile negre se lipesc unul de altul, prinzându-mă la mijloc și nu îmi vor da drumul niciodată acum că fac parte din mine.

Tot dau și tot dau, dar nu știu când voi rămâne fără.” spuse băiatul printre suspine. Soldaților li se înmuiaseră inimile la rândul lor. Nu au putut să îi ia viața băiețelului, așa că plecară și se făcură nevăzuți lăsând totul în urmă pentru a nu fi prinși.

La scurt timp, băiatul a devenit bolnav de la atâta durere. Nu mai simțea niciun sentiment, iar sângele lui devenise de o culoare cenușie. Nu mai putea să împartă acum, iar sătenii îi duceau dorul.

Când iarna bătuse la ușă, inima băiețelului se oprise din bătut. Acum locul era anost și ponosit. Peisajele erau uimitoare, dar parcă nu aveau aer. Satul se schimbase. Dar era doar un copil. Unul dintre atâția. Ce era special la el? Ei, acum se numește IUBIRE. Poate ați auzit de ea. El este cel care a pornit totul. Da, doar un copil cu o inimă mare...

Maria Olariu, clasa a VII-a

Tabăra de iarnă

Acum un an, am fost plecată într-o tabără de iarnă, cu vechea școală. Trebuia să plec împreună cu o fostă colegă (și cea mai bună prietenă).

Prima zi în care am ajuns a fost oribilă. Am ajuns la hotel destul de târziu (ora plecării a fost după amiază). Drumul a fost lung pentru că l-am parcurs cu trenul și noi eram foarte obosiți. La ora opt seara, am mers la masă după ce ne-am lăsat toți bagajele în holul hotelului. La opt seara, a trebuit să găsim camerele pe care erau numele noastre scrise. Eu și cu prietena mea cea mai bună eram în aceeași cameră, cum ne așteptam. Am început deja să ne organizăm câteva din lucrurile aduse de noi prin cameră. Într-o cameră de lângă noi, era o fată de clasa a IV-a pe care o cunoșteam (am făcut amândouă cursuri de șah). Ea era nevoită să stea în cameră cu o fată de clasa a VI-a (pe vremea când eu eram a V-a). Arina - fata pe care o cunoșteam, s-a plâns profesorilor că nu își dorește să stea o săptămână întreagă cu fata aceea în cameră. Urma să mergem la masă. Profesorii s-au gândit că Arina e mai apropiată ca vârstă de noi și ne-au întrebat dacă vrem să stăm și cu ea în cameră. Au spus că ne lasă să ne gândim până ce ne întoarcem de

la masa de seară. Eu i-am explicat prietenei mele că Arina este o fată de treabă și că dacă nu se supără, am putea să stăm și cu ea. Eu nu aveam nici o problemă cu Arina.

Pe la ora nouă, când am venit înapoi în cameră i-am văzut pe profesori mutându-ne lucrurile din cameră, în camera alăturată. Atunci când i-am întrebat ce se întâmplă și de ce ne iau toate lucrurile pe sus, ne-au rugat să îi ajutăm. Am rămas confuze și ne-am trezit cu Arina în cameră. Acum lucrurile începuseră să devină mai clare. Ne-au obligat să ne mutăm cu ea, chiar dacă noi nu am spus că suntem de acord. Mara - prietena mea cea mai bună - era foarte revoltată. Mai ales de faptul că toate lucrurile acestea s-au întâmplat pe o perioadă foarte scurtă de timp.

Am crezut apoi că o să putem și noi să mergem la culcare, după o zi cu drum DAR NU, pentru că trebuia LA ZECE NOAPTEA să facem un joc de cunoaștere în camera pentru activități. După ce ne-am „cunoscut”, am putut să mergem în sfârșit să dormim.

A doua zi, lucrurile s-au mai domolit. Am început să mergem la schi în fiecare dimineață, după aceea ne întorceam în camere, mâncam de prânz și aveam două ore de pauză. Și ce bine meritate erau acele două ore în fiecare zi.

Toată săptămâna am reușit să ne distrăm, chiar dacă tabăra a avut în început cam... cam nepotrivit. Într-o dimineață, Mara a descoperit faptul că sub geamul nostru erau niște țurțuri căzuți de pe marginea acoperișului. Atunci am observat și că până la fereastra aceea, puteai să ajungi la pervaz și chiar să stai acolo, urcându-te de pe pat.

Am mai avut câteva probleme cu una dintre profesoare... se comporta cam urât cu noi, ceea ce o cam supăra pe Mara. Din fericire, aceste lucruri s-au întâmplat mai pe finalul taberei, și până atunci am putut să ne distrăm maxim.

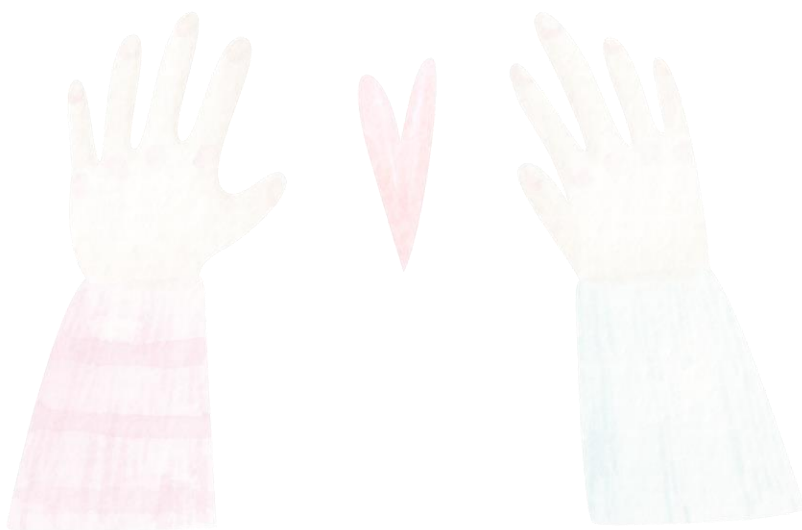

La schi a avut loc o luptă cu țurțuri între Mara și instructorul nostru. Și că tot vorbim de schi, atunci, pârtiile erau foarte frumoase și munții erau plini de zăpadă. Mă uitam îndelung la priveliștile ce mă înconjurau, ba chiar uneori mă și pierdeam holbându-mă pur și simplu la munți. Inclusiv din camera noastră de hotel puteai vedea munții și copacii acoperiți de zăpadă strălucitoare.

A fost cea mai bună tabără de iarnă și nu o voi uita, nu pentru că a fost distractivă, ci pentru că imaginea munților de la Poiana Brașov nu va dispărea din mintea mea niciodată.

Mara Miloș, clasa a VI-a

Prieteni ? Prieteni !

Într-un mare oraș locuia un mic raton numit Remy și un Border Collie pe nume Max. Deși proveneau din lumi diferite, destinul avea să îi aducă împreună într-un mod cu totul neașteptat.

Într-o după-amiază însorită, când Remy se întorcea șchiopatând spre ascunzătoarea sa cu o felie de pizza furată dintr-un tomberon, a dat peste Max care pe atunci abia scăpase de la fostul lui stăpân și de câteva zile nu mai mâncase nimic. Ivindu-se timid din spatele unui stand cu ziare, Remy s-a apropiat de acesta.

La început, Max a fost surprins de micuța creatură și cu toate că instinctul i-ar fi putut spune să îl alunge, a fost ceva în ochii lui Remy care l-a oprit. Deși Remy își aducea încă aminte de acel pitbull care îl marcase pe viață, în loc să fugă, el împărți cu Max felia sa de pizza.

Zilele au trecut, iar cei doi s-au apropiat tot mai mult. Remy căuta mâncare prin tomberoane sau o mai lua de la oamenii neatenți, iar Max îl plimba pe acesta prin oraș lăsându-l să îi stea pe spinare. Într-o zi când Remy și Max căutau mâncare au ochit un bărbat care își lăsase covrigul pe bancă și citea dintr-o

carte. Ei se apropiară prin spatele băncii și Remy trecu neobservat pe sub aceasta. El se întinse să ia covrigul, când... Vai ! Bărbatul îi apucă lăbuța întinsă asupra covrigului. Max în loc să fugă veni lângă Remy și începu să latre la bărbat apărându-și prietenul. Acesta băgă mâna în buzunar și le dădu celor doi să mănânce niște gustări pentru câini pe care ei le devorară imediat. El nu sună la hingheri, ci le spuse:

- Văd că voi doi ați trecut prin multe. Ce ar fi ca astăzi să veniți la mine și mâine

facem actele la adăpost să vă puteți simți ca acasă?

Micul raton își ridică privirea și din ochii acestuia bărbatul îi înțelese răspunsul.

Fiecare dintre ei avea ceva unic de adus în această prietenie iar în final, nu doar au dovedit că adevărata legătură nu este întotdeauna dictată de aparențe, dar și-au și găsit un loc pe care să îl poată numi casa și un om care nu le era stăpân, ci tovarăș.

Eduard Covaș, clasa a V-a

Prima mea dragoste

Era o zi obișnuită de toamnă când l-am văzut pentru prima dată. În mijlocul agitației elevilor care își croiau drum spre clasele lor, am zărit o figură solitară, cu o carte deschisă în față. Nu părea să fie deranjat de zgomotul din jur, iar ochii lui păreau absorbiți de paginile cărții. Acel băiat misterios a captivat atenția mea într-un mod inexplicabil. Nu știam prea multe despre el, dar de fiecare dată când îl vedeam, simțeam un fior de emoție parcă dansând în stomacul meu.

Pe măsură ce zilele treceau, am început să îl observ tot mai des. În timpul pauzelor, îl vedeam în colțuri retrase ale curții, pierdut în lumea cărților. Nu a fost nevoie de mult timp pentru ca curiozitatea să mă împingă să mă apropiu de el. Am început să schimbăm câteva cuvinte, încetul cu încetul descoperind pasiuni comune și dorințe ascunse. În timpul pauzelor lungi, ne plimbam prin parc, împărtășindu-ne gândurile și visurile, iar fiecare moment petrecut împreună părea să dureze o eternitate. În ochii lui, am descoperit o lume nouă, plină de frumusețe și sensibilitate. Împreună, am privit apusurile spectaculoase, ne-am bucurat de frumusețea florilor și am ascultat adierea vântului printre frunzele copacilor.

Fiecare clipă petrecută împreună părea să fie desprinsă dintr-un basm.

Dragostea noastră a crescut treptat, ca o floare delicată care își deschide petalele în lumina soarelui. În ciuda tuturor obstacolelor, ne-am susținut unul pe celălalt și am știut că legătura noastră este una specială, menită să dureze pentru totdeauna. Pe măsură ce trecuseră lunile, legătura noastră se adâncise tot mai mult. Întâlnirile noastre în curtea școlii se transformaseră în escapade romantice în natură, în lungi plimbări pe străzi pustii și în serile petrecute împreună, admirând stelele de pe acoperișul școlii. Fiecare moment petrecut împreună era o aventură, o călătorie în lumea minunată a iubirii și a prieteniei.

Ruse Ariana, clasa a VII-a

DOUĂ PRIETENE PE O TABLĂ DE ȘAH

Era odată un copac pe nume Arbis. El avea în interiorul său o grămadă de bucățele mai mici de lemn care se jucau și dansau toată ziua. Aici întâlnim personajele principale Kiki și Riki, două bucăți de lemn, una maroniu-deschis și cealaltă maroniu-închis.

Într-o zi însorită Arbis a văzut un om, dar omul nu venise să culeagă fructe ci el venise să îl taie pe Arbis. Bucățelele dormeau liniștite până când ceva ascuțit a retezat un sfert din ele. Trezite instant, au început să fugă în toate părțile. Și fugiseră, și fugiseră până când întreaga lor casă a căzut, apoi au văzut lumea pentru prima dată. Și puteau să vadă cum erau cărate. Unele au sărit, dar au murit în timp ce altele doar se uitau curioase.

Kiki și Riki au fost separate de majoritatea și au rămas doar cu alte 14 bucățele, în total 8 maroniu-deschis și 8 maroniu-închis. După o săptămână ele au ajuns într-un atelier unde un bărbat a luat una dintre ele. S-a întors cu ea într-o formă ciudată pe care bărbatul a numit-o pion. În curând au fost închise într-o cutie unde au cunoscut alte 16 bucăți.

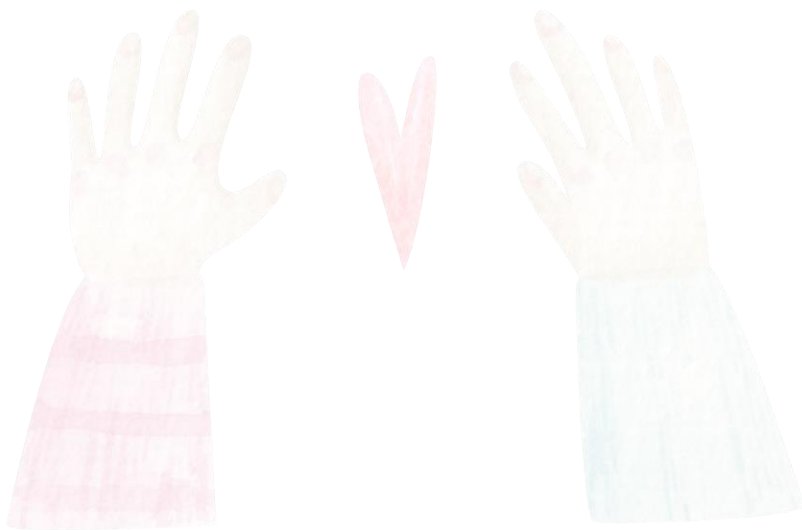

După o săptămână, cutia s-a deschis și piesele au fost așezate pe o tablă. Din păcate Kiki a trebuit să dea pe jos alte piese și într-un final a trebuit și ea să fie dată pe jos, Riki a făcut la fel. La un moment dat Kiki a lovit-o pe Riki, dar tot prietene au rămas.

Și așa viața lor s-a rezumat numai la această rutină și să rămână închise, dar acest lucru nu le împiedică să rămână prietene până la adânci bătrâneți.

Kovari Patrick, clasa a V-a

Fata din lună

Este ora 6 după-amiază. O fată se plictisește făcându-și temele, când mama sa intră în cameră:

-May, în seara asta e lună plină. Să ieși în grădină când se lasă întunericul!

-Bine, vine răspunsul fetei.

May era o fată brunetă. Mereu se lăuda cu părul ei. Mereu era îmbrăcată cu o rochie bleumarin și niște pantofi negri. Avea ochii căprui-închis și o față curată și rotundă.

La ora 6, fata ieși afară. Fata din lună, sau mai bine zis, luna, se uita la ea cu interes. *“Cred că ar trebui să mă cobor din nori pentru încă o dată, n-am mai făcut-o de secole, iar fetița asta pare să mă aprecieze.”*

Așa că fata din lună se coborî din nori și îi zise fetei:

-Deci tu ești May...Nu-i așa?

-Da! Dar tu cine ești?

-Eu, chiar de nu îți va veni să crezi, sunt luna. Da, chiar luna de pe cer.

-Nu pot să cred! Și eu m-am adresat cu „tu”! Îmi pare rău că m-am adresat așa!

-Să știi că te poți să mi te adresezi cum vrei, dar prefer să-mi zici doar Luna, căci așa mă cheamă. Ai vrea să fim prietene, chiar și de la depărtare?

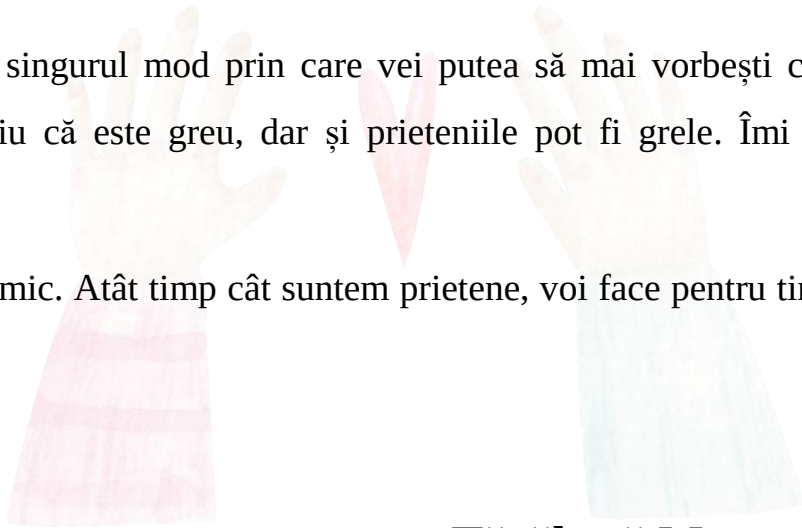
-Desigur! Sunt chiar onorată!

-Nu trebuie să zici nimănui de această prietenie, deoarece altfel va afla tatăl meu, Soarele și o să vă ardă casa, din păcate.

-Nu o să spun nimic nimănui!

-Acum, singurul mod prin care vei putea să mai vorbești cu mine este în visele tale. Știu că este greu, dar și prieteniiile pot fi grele. Îmi pare rău că te îngreunez.

-Nu-i nimic. Atât timp cât suntem prietene, voi face pentru tine orice îmi stă în putere. Pa!

Tărăbuță Mara, Clasa a V-a

Luna și marea

Era odată o lună plină strălucitoare și calmă care locuia pe cerul senin al nopții liniștite lângă miliarde de stele.

Privind în jos a văzut deodată o oglindă imensă în care ea se regăsea. Uitându-se mai bine , a realizat că nu era defapt defapt o oglinda , si marea. Luna a început să admire marea , așa că în fiecare noapte , luna căuta marea să se oglindească în ea. Când marea a observat acest lucru , a început să vorbească cu luna din ce în ce mai mult până când au început să se împrietenească una cu alta .

Acum , marea așteapta toată ziua până când se lăsa seară , când luna apărea pe cer. . Si de fiecare dată când luna se simtea mai rău , marea stătea cu ea până îi trece supărarea .

Prietenia lor era ceva uimitor. A început din cele mai vechi timpuri și până în ziua de azi , ele încă sunt prietene.

Karina Anton, clasa a V-a

O prietenie neobișnuită

Era odată o fată în clasa a V-a. Ea își făcea ceai în fiecare dimineață ca să-l ia la școală. Delia, căci așa o chema, avea o sticlă de ceai înaltă, de culoarea albastru închis, cu stelute albe. Era sticla ei preferată. Ea mereu își aducea ceai verde dar într-o zi de luni mama ei nu a mai găsit pliculețe de ceai verde.

Sticla stătea plictisită. Aștepta să fie umplută. Nu-i plăcea deloc să stea cu ceaiul verde. Când mama a turnat ceaiul, sticla era surprinsă. Nu era ceai verde, ci era ceai de căpșune. Mama a adăugat siropul de agave și a pus capacul. A așezat sticla de ceai în ghiozdan și l-a pus pe un scaun din bucătărie. Sticla stătu puțin de vorbă cu ceaiul și își dădu seama că era o persoană plăcută. Peste o oră, Delia se trezi, își mănâncă micul dejun, se spală pe dinți, se îmbracă, își luă ghiozdanul și plecă.

Prima oră era Limba Română. Delia își scoase cărțile din ghiozdan. Sticla de ceai stătea pe bancă. Ceaiul nu știa ce se întâmplă, dar era norocoasă că era cu sticla deoarece, ea a mai fost în clasa Deliei. I-a povestit despre clasă, pauze, ore și colegi. Peste douăzeci de minute, Delia luase o gură de ceai. De-abia acum și-a dat seama că e ceai de căpșune. Era mai bun decât ceaiul verde. Când s-a sunat de pauză, Delia se duse la banca prietenilor ei. Sticla încă îi povestea despre școală. Ceaiul era fascinat de ce povestea sticla. După un timp, sticla se stinse la față când își dădu seama că mâine va sta din nou cu ceaiul verde. Ceaiul de căpșune, mirat, dori să întrebe de ce era sticla așa tristă, dar Delia luase sticla și luă o gură mare de ceai. Sticla era tristă că ceaiul se va termina mai repede.

Orele s-au terminat și Delia își făcu ghiozdanul. Sticla era foarte tristă. Când Delia ajunse acasă, își dădu seama că a băut tot ceaiul. Își făcu temele și se duse să vorbească cu prietenele ei. Pentru sticlă era același lucru ca în fiecare zi: mama Deliei o spală și-o puse la uscat pentru a doua zi.

Este marți. Mama Deliei îi face ceaiul Deliei. Sticla, tristă, așteptă ca ceaiul verde să vină, dar înloc de ceai verde mama Deliei puse ceai de căpșune. Deliei îi plăcea mai mult ceaiul de căpșune decât ceaiul verde așa că mama ei îi va pune ceai de căpșune în fiecare zi și sticla va sta cu prietena ei cea mai bună.

Cristian Anastasia, Clasa a V-a

Jurnalul unui tocilar

Salut, eu sunt David, cred că toată lumea mă știe, sunt cam popular pe aici. Hai să vă povestesc un pic despre viața mea perfectă. În primul rând...

- Ai grijă pe unde mergi, tocilarule!
- Heei, mi-ai dat peste jurnal, o să te părăsc și o să primești detenție!
- Știi ce o să primești tu? PUMNUL meu!

Toată lumea a început să râdă, eu eram întins năuc pe jos, jumătate adormit, jumătate conștient.

- O să mă răzbun eu!
- Te răzbuni mai încolo, hai să plecăm până nu îți mai dă un pumn.
- Off, de ce ești așa fricos Tay?!
- Lasă întrebările.

Chiar dacă Tay nu știe, enunțul se terminase cu un punct gras și îngroșat, nu era o întrebare.

Cel care mi-a dat un pumn este Alex, are păr roșcat, ochii căprui, are 178 de cm, poartă mărimea 47 la picior, îi plac filmele de acțiune, mâncarea lui preferată sunt paste, nu îi place spanacul, jocul lui preferat este Street Fighter și este pasionat de Karate și Fotbal, nu mă întrebați de unde știu atâtea lucruri despre

el (superputeri de narator). Să nu vă așteptați să spun atâtea și la Tay, o să spun doar că e cel mai bun prieten al meu.

Eu și Tay suntem precum cartofii prăjiți și ketchup-ul, nu merge să îi mănânci separat. Au fost multe momente când ne-am ajutat reciproc, eu îl ajut la teme, el mă ajută la tot ce a rămas. În acest moment mă ajută cu un plan să îi vin de hac lui Alex, asta fac prietenii.

Din fericire, după puțin timp, am format un plan, așa o să se întâmple:

1. Mai întâi scriem bilețele de dragoste care par venite de la fete.
2. O să se duca la ele să vadă dacă e adevărat.
3. Fetele o să îl creadă un ciudat și băieții nu o să vrea să stea cu un ciudat.

Un plan scurt și eficient care ar trebui să meargă, să nu îl subestimez totuși. Mai ușor de zis decât de făcut, în primul rând, nici eu, nici Tay, nu putem scrie la fel de frumos ca fetele, deci deja pică planul. Mă gândeam eu mult și m-am tot gândit și am ajuns la o concluzie. Ce rost are să mă chinui atâta, eu sunt un copil leneș, nu îmi bat capul cu astfel de lucruri, în plus, nu mai am pagini în jurnal.

Mulțumiri speciale lui Tay deoarece a scris cam 90% din pagina de jurnal (scrie mai frumos). Asta este o zi normală la mine la școală,

Sfârșit.

Robert Tepebag, clasa VI-a

O zi la zăpadă

Eu și Briana ne cunoaștem de la grădiniță și de atunci am rămas prietene foarte bune. Ea iubește animalele la fel ca mine. Ne-am înțeles întotdeauna bine, dar stă destul de departe de mine și nu prea am timp să mă văd cu ea. Când mă văd cu ea sunt foarte fericită și mă simt minunat.

Într-o zi am mers împreună la zăpadă, la munte cu săniile noastre alunecoase. Când am urcat pe munte să ne plimbăm aveam obraji roșii ca bujorul proaspăt înflorit. Săniile alergau cu viteză printre chicotele noastre de bucurie. Râsetele noastre trezeau pădurea liniștită acoperită de clăbucii albi. Fulgii ușori dansau și se așezau încet pe căciulile noastre pufoase. Am luat și câinele ei foarte jucăuș care sărea în zăpada pufoasă și fină. Am mers pe lângă lacul

tăcut și înghețat. Am încercat să patinăm pe el, dar era gheață subțire și s-a crăpat. Am plecat mai departe și în drum spre pod am zărit crenguțe tremurătoare sub acele de gheață care creau o iluzie magică. Zăpada aurie sclipea datorită soarelui timid din acea zi. Păsările zburau fericite auzindu-ne râsetele pline de veselie, peștii înghețați erau treziți de picioarele noastre alunecoase care zgâriau gheața subțire și soarele ne zâmbea cu gura până la urechi privindu-ne cum ne jucăm.

După atâta vreme de joacă, am obosit, iar când ne pregăteam să plecăm, am observat că un tufiș se mișca. Toată lumea a tăcut atentă la animalul de sub tufișul

argintiu. A ieșit repede o vulpiță mică. Era roșcată cu burtica alburie, dar nu am avut foarte mult timp să o vedem pentru că a zbughit-o repede.

A fost o zi magică pentru mine, pentru Briana, dar și pentru câinele ei care s-a umplut de zăpadă din cap până în picioare.

Îți mulțumesc iarnă, pentru toate bucuriile pe care mi le aduci!

Amelie Froux Clasa a VI-a

Prietenia peste ani

Aceasta este o poveste despre doi băieți veseli și aventuroși.

Într-un mic colț de oraș, doi băieți, Marius și Andrei, deveniseră cei mai buni prieteni. Cu ochii strălucitori și inimile pline de curaj, acești camarazi aveau o legătură specială, definită de bucuria lor contagioasă și prietenia neclintită.

Zilnic, cei doi se întâlneau la poarta școlii, unde începeau ziua cu râsete și îmbrățișări. Marius, cu părul său aurit, și Andrei, cu zâmbetul său molipsitor, erau cunoscuți în întreg cartierul drept „cei doi voinici.”

Împreună, acești prieteni explorau lumea din jurul lor, fie că era vorba de joacă în parc sau de aventuri pline de suspans prin pădurea din apropiere. Marius, mereu plin de energie, îi spunea lui Andrei „prietenuț viforos,” în timp ce Andrei, cu imaginația sa bogată, îl numea pe Marius „complicele vesel.”

În timpul verii, își petreceau zile întregi la malul unui mic lac, construind castele de nisip și explorând apa limpede. Iarna, schiau pe pantele înzăpezite ale dealurilor din apropiere și se bucurau de zăpada pufoasă sub razele soarelui.

În serile liniștite, cei doi băieți își împărtășeau visele și se bucurau de micile bucurii ale vieții, cum ar fi serile petrecute jucându-se șah sau citind cărți în lumina

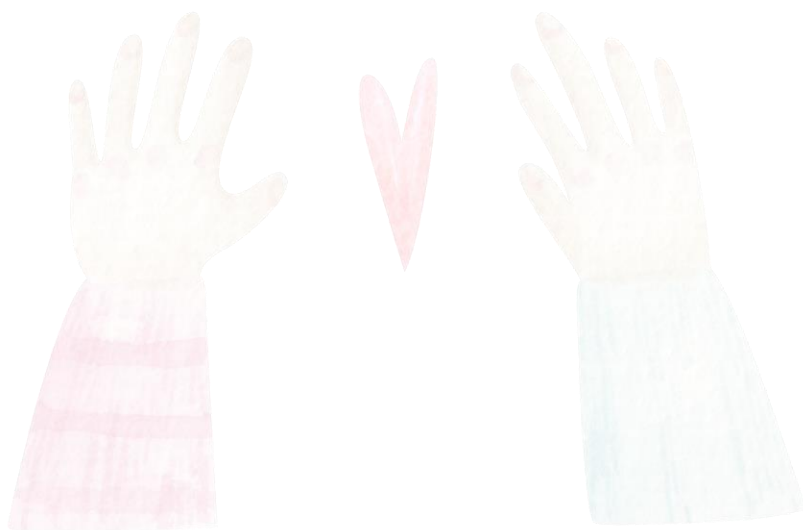

călduroasă a lămpii.

Pe măsură ce treceau anii, prietenia lor devenea tot mai solidă. În ochii celor din jur, Marius și Andrei erau un exemplu de prietenie adevărată, mereu unul lângă celălalt în orice împrejurare. Culoarea vie a prieteniei lor, precum o paletă plină de nuanțe vibrante, definea perfect legătura lor specială.

Așa că, în acel mic colț de oraș, povestea prieteniei dintre Marius și Andrei rămânea una plină de culoare, aventură și bucurie.

Vlad Tudose, clasa a VI-a

Prietenia unui păianjen

Era odată un păianjen-tarantulă singuratic, cu dimensiuni atipic de mici pentru cei din rasa sa și cu un colorit viu, în nuanțe albastrii, precum cerul senin al zilelor însorite de vară. Cu toate că jocul măiastru de nuanțe albastre ar fi fermecat orice privire, niciun alt păianjen nu voia să fie prietenul lui. Parcă se fereau să petreacă timp împreună cu micuțul păianjen. Toți îl discriminau pentru culoarea sa magică și mărimea lui.

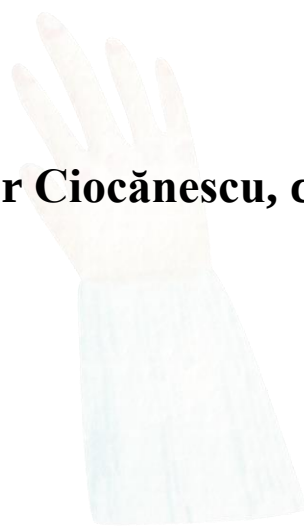
Apăsăt de această singurătate copleșitoare, micul păianjen se hotărî să călătorească în lumea largă, în speranța de a-și găsi un prieten bun. O luă agale cu cele 8 picioare ale sale prin pădurea ce-i era casă și, înșuflețit de decizia sa curajoasă, nu își putu stăpâni admirația pentru natura din jurul lui; remarcă culorile vii ale pădurii. Frunzele verzi, florile colorate și cerul albastru parcă reflectau starea sa de euforie și îi dădeau strălucire corpului său colorat.

Din umbra unui trunchi, un alt păianjen verde-străveziu îl urmărea cu uimire. Entuziasmat de vederea unui păianjen la fel ca el, acesta îi ieși bucuros în cale, ȳopăind alternativ pe picioarele sale păroase și colorate. Micul nostru păianjen era și el nespus de bucuros să întâlnească pe cineva la fel de viu colorat ca el. Făcură cunoștinȳă și, dintr-o dată, descoperi că nu e singur pe lume. Începu să povestească despre pasiunile lui - camuflajul printre albastrele sau vânatul de muște - și află astfel că avea pasiuni comune cu noul său prieten.

Petrecură toată ziua împreună, povestind, rȳzând și făcând rostogoliri haioase printre frunzele arȳmii de pe jos. Erau ca doi stropi de culoare într-o lume magică. Prietenia lor tocmai începea...

Tudor Ciocănescu, clasa a VI-a

Toți greșim uneori

Bruno este un câine-lup care a trecut prin foarte multe case, a fost adoptat de cel puțin 6 ori în doar în doar 2 luni și nimeni nu voia să îl păstreze. Anna este doamna care îl îngrijește pe Bruno de la începutul vieții lui și este foarte dezamăgită și tristă din faptul că nimeni nu îl vrea pe Bruno. Ea nu îl poate lua acasă fiindcă are deja 5 cățeluși și încă unul ar fi deja prea mult...dar tot speră că se va arăta la un moment dat un om cu o inimă bună care să îl adopte și să nu îl mai aducă înapoi la adăpost.

Așa se face că pe dată de 16 mai Bruno a fost adoptat de Mike, un om bun la suflet și deștept. Acest om voia foarte tare un cățel cu care să poată câștiga concursul pentru agent la poliția canină. Pentru asta trebuia să treacă un test, câteva probe de îndemânare împreună cu blănosul sau că să poată primi acordul de a putea participa la misiuni. Mike are 21 de ani și locuiește singur într-o căsuța de la

marginea orașului. Cel mai mare vis al lui este cel de a reuși să treacă probele de admitere în poliția canină împreună cu Bruno.

Bruno se acomoda repede cu el. iar Mike deja îl antrena pentru proba de sămbătă. Bruno era foarte jucăuș și iubea noroiul și hotdogii (că orice câine din zilele noastre).

Așa, încetul cu încetul, sosi și ziua cea mare în care Bruno trebuia să arate ceea ce a învățat. Proba avea loc lângă parcul din centrul orașului. Primul task era să caute un os îngropat în pământ. Bruno fiind câine iubitor de nămol, găsi ușor osul. A doua misiune era să adulmece diferite haine și să latre dacă simte miros de răufăcător. Trecu cu bine și peste această proba. Era ultima proba în care trebuia să își găsească stăpânul prin parc. Totul mergea bine până când.... Bruno al nostru...simți miros de hoțdog. Aici totul a fost distrus, iar Bruno nu a reusit să

treacă peste toate probele, așa că trebuia să se mai antreneze. Mike izbucni în lacrimi și într-o criză de nervi îi spuse lui Bruno că e cel mai rău câine de pe întreaga planetă.

În seară aceea Bruno fugi de acasă și se ascunse sub un pod, iar micuțul începu a plânge... „știi la ce va gândiți...Cum poate un câine să plângă?... ei bine și animalele au suflet și sentimente că și noi, oamenii.

A doua zi, dis-de-dimineată, Mike era disperat din pricina absenței lui Bruno. Își analiză toată ziua precedentă să observe de ce ar fi putut Bruno să plece de acasă. Atunci își aminti că îi spusese că este un cățel oribil...Mike se simți foarte prost și își regretă spusele, dar era deja prea târziu...Bruno plecase.

Nu a mai stat pe gânduri, s-a urcat în mașină și a început să îl strige pe străzi să meargă în toate locurile pe care le vizitaseră împreună. Trecu de 4 ori peste podul sub care se află Bruno. După 5 ore de căutat se opri pe pod, își lasă capul în jos că

să își poată vedea reflexia în apă cristalină și începu să plângă. Lacrimile lui căzură una câte una în apă. Bruno începu să plângă și el. Acesta se gândi să îl ierte pe stăpânul sau și să iasă de sub pod.

Mike, în timp ce-și spunea că e cel mai groaznic stăpân, îl auzi pe Bruno lătrând lângă mașină lui. A alergat spre Bruno și și-a cerut iertare strângându-l puternic la piept. Atunci Bruno își lasă capul pe umărul lui Mike și începură amândoi să plângă. Plansul era și de fericire și de tristețe. (După părerea mea, aceasta este iubirea adevărată).

Se întoarseră acasă și începură să exerseze pentru a putea trece probă de concurs. Această încercare era și ultima posibilă din acest an. Din fericire, Bruno și Mike au reușit să treacă toate cele trei probe, fiind astfel admiși în cadrul poliției canine. Mike era foarte fericit pentru că efortul lor a dat roade, iar Bruno purta cu mândrie hamul pe care scria „Poliția Canină”. Astfel Mike a reușit să își împlinească visul de a deveni polițist, iar Bruno a câștigat un prieten pe viață care va fi demn de încrederea și prietenia lui.

Morală textului este: „Nu te da bătut din prima, continuă până reușești” și „Iubește-ti prietenii așa cum te iubești pe tine” 😊

Raisa Maria Radu, clasa a VI-a

Capitolul 4. Pe când era Star

După câteva luni de când m-am născut, mâncarea mea preferată era peștele. Îmi amintesc o zi în care Artic o împingea pe Storm, chemând-o la joacă. Artic veni la mine și mă mușcă de blană, iar eu l-am mușcat înapoi. Star lătră spunând să încetăm. Ea voia să facem o plimbare, dar era prea înnorat pentru acest lucru. Thunder a hotărât să mai dormim. După câteva ore, se auziră sunete puternice. Storm se sperie și se așază sub burta lui Rain. Artic puse capul pe Bandit, iar eu am rămas în același loc. Eram întins pe frunze și începu să picure. Blana mea era udă, picăturile îmi alunecau pe nas și se rostogoleau pe pământ. Tata mă așază lângă haită. Alaska era cea mai bună prietenă a lui Star. Alaska mă acoperi cu stomacul ei. Ea mă lingea pe cap. Star se așază și ea în mijlocul nostru.

După ce se liniști ploaia, Star hotărî să facă o plimbare la Yokon River. Apele erau agitate, cerul era întunecat. Apa m-a atins pe lăbuțe. Era rece. Mirosea în natură a ceva proaspăt, mai exact mirosea a ceva frumos, foarte frumos, o plăcere. Era foarte răcoros și umed. Era pur și simplu bine și minunat. Mirosul era de parcă puteai face orice îți doreai. După ploaie mirosea a libertate, așa că haita

alergă cu lăbuțele în apă. Adirea vântului îmi bătea în față. Eram fericit. Star era în frunte. Urla și alerga în același timp. Pentru mine era greu, imposibil. Puteam urla doar dacă nu alergam atât de repede cum alergam atunci. Mi se adânceau labele în nisipul ud... Apele erau atât de învolburate încât nu puteai găsi scoici. Artic se uita atent la apă, se apropie de ea.

Dintr-odată, Artic fu luat de curenți în depărtare. Bandit și Star urlară după el. Artic era foarte speriat. Apa îl ducea la fund. Iar acum o să vedeți de ce Star era foarte iubită. Ea a sărit după el în apa agitată și rece. Era împinsă de curenți, dar în partea opusă lui Artic. Ea ar face orice ca să își protejeze haita și puiul. Artic nu mai putea respira, gâfâia foarte mult. Star își luase viteză și aproape îl prinse. Îl lua de blană și încercă să se ducă la mal, dar curenții îi împingeau prea tare. Bandit sări și el în apă. Îl apucă pe Artic de ceafă. Reuși să se ducă cu el la mal. Star rămăsese acolo și nu putea să se întoarcă la mal. Ea se forță în a înota. Bandit o prinse și o trase pe mal.

Star îl luă pe Artic de acolo. Artic era șocat de ce se întâmplase, dar Star era și mai șocată. Thunder se simțea prost pentru că nu și-a ajutat sora și nepotul. Shadow urlă spunând: „Să plecăm de aici!”. Puii, adică eu și Storm alergam în frunte. Artic era cu Star în spate. Mama propuse să mâncăm. Storm alergă mai repede și ma întrecu. Îi mirosi a ceva ciudat, călcă pe o pană. Alaska dădu frunzele de acolo și văzu o pasăre moartă. Rain văzu că pasărea nu a putrezit încă, așa că putea fi mâncată. Am gustat o bucată, dar nu mi-a plăcut. Avea gust de pene, dar tot am mâncat-o. Artic se forța să mănânce pentru că nu aveam altceva de mâncare. Toți eram extenuați. Star nu mai mânca. Ne făceam cu toții griji pentru ea. Bine, înțelegeam de ce era speriată. Un pui de lup de câteva luni aproape murise. Înțeleg că îi era greu, dar trebuia să aibă grijă de ea.

Maria Cristescu, clasa a IV-a

Regimul politic în care aş vrea să trăiesc

Cele două regimuri despre care îmi place să citesc şi despre care voi vorbi în următoarele rânduri sunt următoarele: regimul democratic şi cel totalitar. De asemenea, acest subiect stârneşte discuţii şi polemici, în lumea întreagă.

Aceste două regimuri sunt total diferite. Pentru mine comparaţia dintre acestea două este la fel ca şi cea dintre zi şi noapte.

Spre exemplu, în regimul democratic sunt respectate toate drepturile omului pe când în regimul totalitar aceste drepturi sunt încălcate frecvent. În regimul democratic poţi să ai o afacere pe când în regimul totalitar toată lumea lucrează în clasa muncitoare .

Făcând o comparaţie dintre cele două regimuri eu îl prefer pe cel democratic, deoarece oamenii au dreptul la exprimare liberă, au acces la mai multe resurse decât într-un regim totalitar şi îmi place pentru că oamenii au libertatea de a vizita orice ţară când doresc pentru că nu îi va considera nimeni trădători atunci când ajung în ţară, aşa cum se întâmplă în regimul totalitar.

Totuşi, după ce am vorbit despre lucrurile mele preferate la regimul democratic vreau să mă focusez pe dreptul la exprimare liberă deoarece am impresia că unii oameni chiar nu înţeleg despre ce este acest drept şi care este scopul lui principal.

Când zici dreptul la exprimare te gândeşti la faptul că vorbeşti cu vecinul despre situaţia politică şi socială mondială. Desigur, şi acesta este un scop, dar nu este cel principal.

Scopul principal este acela de a-i lăsa pe cetăţenii unei ţări să îşi poată exprima opinia în ceea ce cred ei că nu le merge bine în ţara lor.

În regimul democratic, cetățenii își pot exprima opțiunea politică prin vot univocal liber.

Din păcate, în România, democrația a fost greșit înțeleasă. Oamenii nu au înțeles că statul este cel mai slab administrator al bunurilor unei țări și nu au înțeles cât de importantă este implicarea lor ca cetățeni pentru a face cele mai bune alegeri prin exprimarea votului.

Este foarte important ca cetățenii unui stat democratic, așa cum este România, să iasă la vot și să își exprime opțiunea pentru a alege ce este mai bun pentru țara noastră.

Dreptul la vot nu este doar un privilegiu, este o responsabilitate a tuturor celor care au drept de vot.

Patrick Gheorțan, clasa a VII-a

Regimul politic în care aş vrea să trăiesc

Nu există un regim politic perfect şi nici nu va exista. Mereu va fi cineva însetat după putere, oriunde ai merge.

Nimeni nu ar vrea să trăiască într-un regim politic totalitar, asta este foarte clar.

Regimul politic democratic este regimul de care am parte în fiecare zi, iar asta nu aş vrea să se schimbe.

Avem parte de drepturi nenumărate, iar alegerile sunt libere. În plus, puterile sunt separate, iar eu optez pentru organizare. Cel mai important beneficiu este acela că avem parte de drepturile omului care sunt nişte variabile importante şi necesare pentru menţinerea stării de bine a omului şi pentru dezvoltarea sa în lume.

În concluzie, sunt uşurată şi norocoasă că m-am născut într-o ţară cu un regim politic democratic. Aş fi putut trăi cu frică în sânge, tânjind după lumina sufletească, iar cu toţii ar trebui să fim recunoscători pentru asta, Pentru că chiar dacă nu există un regim perfect, totuşi trăim în cel mai sigur.

Smaranda Mătăşel, clasa a VII-a

Regimul politic în care vreau să trăiesc

Dintre cele două regimuri politice total opuse, democratic și totalitar, îl prefer pe cel democratic, deoarece într-un regim totalitar, drepturile și libertățile mele, ca cetățean sunt încălcate, cel mai important fiind cel la viață.

În regimul democratic, cetățenii au dreptul de a-și vota partidul sau președintele dorit, ce are un mandat de patru sau cinci ani. De asemenea, cetățenii au dreptul la proprietate, adică dreptul de a deține oricâte case sau mașini doresc. Spre deosebire de regimul totalitar, lumea cetățenilor dintr-un regim democratic nu este una falsă, în care se aplică propaganda sau cenzura, ci una reală, fără minciuni sau limite la ce putem vedea sau asculta.

Consider însă că una dintre cele mai importante părți ale sistemului democratic este aceea că granițele sunt deschise și acest lucru nu doar că îți permite să descoperi lumea și să te bucuri de frumusețea sa, dar îți oferă posibilitatea de a îți alege oriunde în lume locul pe care să-l poți numi „acasă”. Spre exemplu, în regimul comunist din România, care a fost un regim totalitar, granițele erau închise, iar astfel oamenii nu puteau să vadă lumea sau să viziteze țări străine, pe care în zilele de astăzi le putem descoperi.

Miruna Cristescu, clasa a VII-a

CREATIVE SEB

II. Recenzii

PAX – o carte despre viață, cu toate ale ei

Am citit în ultimii ani câteva cărți pentru adolescenți, de la editura Arthur, două dintre ele mi-au rămas în suflet, dându-mi senzația că sunt scrise pentru adulți, având un înțeles special, adânc, pe care îl poți atinge doar având o vârstă și o experiență de viață...prima este *Ethan, cel care am fost*, de Ali Standish, cea de a doua – **Pax**, scrisă de Sara Pennypacker. Despre cea din urmă vă voi povesti, având în vedere o temă atât de

delicăta pentru mine - prietenia, creșterea împreună, maturizarea unui copil, a unui vulpoi și a unui adult.

Pax este vulpoiul, Peter este băiatul și amândoi, desi despărțiți de realitatea războiului, sunt tot timpul împreună, inseparabili, fiecare este în gândul și inima celuilalt, amândoi se gândesc la siguranța prietenului, firul care îi unește este o prietenie / iubire greu de imaginat și de înțeles între două suflete, în zilele noastre (întunecate de egoism, răceală sufletească / indiferență)... Ce au cele două personaje în comun – 5 ani din copilărie petrecuți împreună, recunoștința, emoțiile și sentimentele intense – iubire, teamă, speranță și o furie nebănuită, ascunsă în adâncul sufletului.

Pax simțea iubire și responsabilitate pentru Peter, „trebuia să-l protejeze. Și suferea când nu-și putea îndeplini rolul”. Tot vulpoiul este cel care are „o senzație ciudată, ca și cum i-ar fi rămas pieptul mic pentru cât de mare îi era inima”.

Vola, femeia care fuge din război - de oameni, de vinovăție - și băiatul Peter se ajută reciproc, pentru ca ea să revină la viața ei, printre oameni, iar el să ajungă la prietenul lui, vulpoiul Pax, abandonat într-o pădure plină de **pericole, pe care “n-ai cum să le eviți” și nici nu trebuie pentru că, înfruntându-le, crești, te maturizezi.**

Ce fir străbate cartea? Prietenia autentică, cea preocupată de binele și siguranța celui iubit, altruismul, instinctul uman și animal care înfruntă primejdii și alege în favoarea vieții celuilalt, a celui slab, rănit, neputincios. Este despre lucruri opuse: pace – neliniște / război, răceală – apropiere sufletească, furie blocată – mânie exprimată, vinovăție – împăcare, acceptare.

Ce este Pax? O poveste despre onestitate, curaj, adevărul despre tine însuși, despre fața reală a războiului, cu consecințele lui pentru oameni și animale.

„Oamenii trebuie să spună adevărul despre prețul războiului!”

Despre teamă, înghețat sentimente / emoții, despre atingere și îmbrățișare, despre distanță și apropiere între tată și fiu, despre minciună / a te preface, despre antrenamentul pentru a reuși în atingerea unui scop, despre vinovăție și iertare, despre suflet / conștiință, despre dor și durere îngropate adânc în suflet.

Și despre asigurarea că **„UNEORI AȘCHIA (fiul) SARE FOARTE DEPARTE DE TRUNCHI (tatăl)”** în ceea ce privește manifestarea mâniei. Pentru că, „înainte de toate, trebuie să învățăm să îmblânzim bestia”, pentru că „toți avem bestia asta numită furie. Dar ne putem folosi de ea. **Multe lucruri bune se nasc din furia noastră împotriva celor rele**”.

PAX - o carte despre prietenie și pace sufletească într-o lume (trecută și actuală) dominată de incertitudinea și nedreptățile războiului.

Cu prietenie,

Elena Nițu, psiholog

Cât timp înfloresc lămâii

„Cât timp înfloresc lămâii” de Zoulfka Katoush este o carte emoționantă ce are în prim plan tumultul Revoluției siriene.

Povestea noastră începe în Siria, în anul 2011, oraș ce este zilnic afectat de violență și ură, unde moartea este prezentă la fiecare pas. Salama, o fată în vârstă de optsprezece ani, este studentă la farmacologie. Atunci când războiul se năpustește asupra Siriei, din cauza lipsei de personal și a numărului mare de victime pe zi ce trece, ajunge să lucreze ca medic chirurg într-un spital de urgențe. Familia și casa ei sunt spulberate de război, singura rudă rămasă fiind prietena și cumnata sa însărcinată, Layla. Scopul Salamei este să o protejeze pe Layla cu orice preț, indiferent de obstacolele și pericolele care pot apărea în calea lor.

Cu toate acestea, fiecare viață pierdută în spital, aduce tristețea și sentimentul de vină asupra Salamei, precum o umbră ce îi bântuie conștiința. Numai că, după ce o salvează pe Layla de la hemoragie internă, face cunoștință cu fratele ei, Kenan, băiatul ce îi schimbă viața.

Autoarea și-a revărsat durerea și trăirile în cuvinte, creând o adevărată capodoperă literară. Dând pagină după pagină, m-am îndrăgostit de stilul său de scriere, stând cu sufletul la gură pe tot parcursul cărții. De asemenea, am apreciat

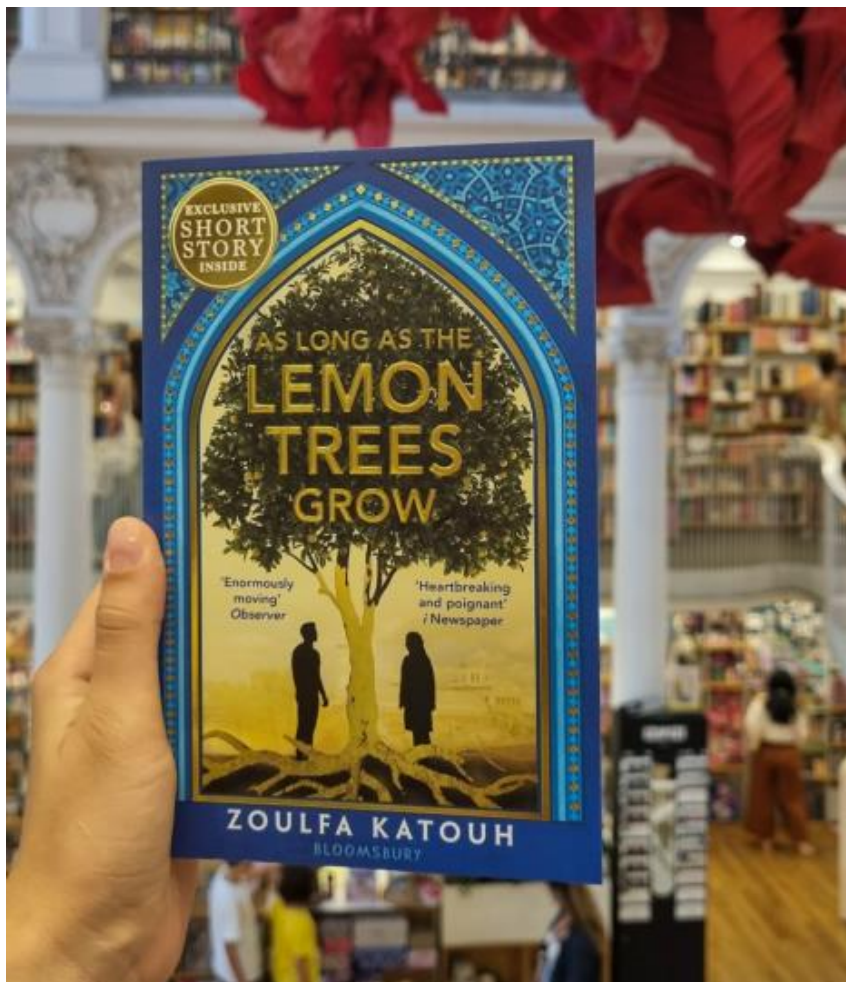

micile referințe la filmele de animație studio ghibli, precum „Prințesa Mononoke”, aceasta fiind unele dintre preferatele mele.

De asemenea, din cauza faptului că această carte este destul de dură, v-aș sfătui să citiți această carte dacă aveți minimum vârsta de 13/14+.

Recomand din inimă cartea „Cât timp înfloresc lămâii” pentru cele două destine fragile învăluite în parfumul iubirii.

Covaș Eduard, clasa a V-a

Romeo și Julieta

A fost odată că niciodată, acum mulți, mulți ani, două familii importante din Verona, care erau rivale.

Una dintre familii a organizat un bal mascat, iar la acest bal, fiica uneia dintre familii, Julietta s-a îndrăgostit de fiul celeilalte familii rivale, pe nume Romeo. Cei doi s-au îndrăgostit la prima vedere, fără să știe din ce familii aparțineau. Julietta trebuia să se căsătorească cu un prinț pe nume Paris, obligată de familia sa, însă ea îl iubea pe Romeo, iar cei doi au hotărât să se căsătorească pe ascuns.

Într-o seară frumoasă de vară, când până și stele de pe cer vorbeau și vântul șoptea cântece de dragoste, luna albă strălucitoare le zâmbea, Romeo s-a dus la balconul Juliettei pentru a-i declara dragostea. Din gradina castelului, plină de plante frumos mirositoare care parfumau aerul cald de seară de vară, Romeo o privea pe Julietta la balcon. Părul ei gălbui dansa în adierea vântului. În aceste momente pline de iubire, cei doi își declară dragostea și fac planul cum să se căsătorească în ascuns cu ajutorul preotului Lawrence.

Pentru a scăpa de căsătoria cu Paris, Julietta merge la preot care îi dă o poțiune din care să bea și să pară moartă pentru câteva ore. Pregătește o scrisoare pentru Romeo și o trimite pe un sol pentru a-l anunța de planul ei și pentru a veni să o răpească și să fugă împreună.

Julietta bea poțiunea, cade în somn adânc și familia o crede moartă și o duc la mormânt. Soarta este crudă și Romeo nu primește scrisoarea și află de moartea ei și suferă amarnic. În drum spre mormânt, trece și își ia și el o poțiune însă otrăvitoare, și cu durere în suflet, ajunge la Julietta unde o vede adormită, și cu durere o sărută pentru ultima oară și bea și el din otravă. Julietta se trezește, îl vede cum bea din otravă și cum moare, îi ia sabia de la brâu și se sinucide.

În urma acestei tragedii, singurul lucru bun e că familiile celor doi se împacă pentru totdeauna.

Povestea de iubire dintre cei doi este una dintre cele mai cunoscute povesti de dragoste din lume, casa Juliettei și balconul ei sunt vizitate anual de foarte mulți turiști care vin în Verona, considerat orașul dragostei.

Dacă aș fi putut schimba finalul, mi-aș imagina cum otrava luată de Romeo i-a căzut din buzunar în timp ce călărea în viteză spre Julietta, și când a ajuns la ea la mormânt, a sărutat-o, dar când și-a băgat mâna în buzunar după otravă, nu a mai găsit-o. Julietta s-a trezit, cei doi s-au îmbrățișat cu dragoste. Tocmai în acel moment, tatăl Juliettei a ajuns cu flori la mormânt, și de fericire că fata lui este vie, a făcut tot posibilul să se împace cu familia lui Romeo.

Îmi imaginez că cei doi au făcut o nuntă ca în povești și iubirea lor a ținut până la adânci bătrâneți.

Bădoi Ilinca, clasa a VI-a

MOVIES AND SERIES TO WATCH IN FEBRUARY

BASED ON YOUR ZODIAC SIGN

Matasel Smaranda

Miruna Cristescu

ARIES

Enola Holmes

TAURUS

LaLa Land

GEMINI

13 going on 30

CANCER

Mamma Mia!

LEO

Legally blonde

VIRGO

Death on the Nile

LIBRA

Gilmore Girls

SCORPIO

Gossip Girl

SAGITTARIUS

Gone with the wind

CAPRICORN

Anne with an E

AQUARIUS

Atonement

PISCES

The Notebook

CREATIVE SEB

III. Documentare

Dragobete

Nicolae Constantinescu, etnolog al Universității din București, a afirmat că nu există atestări documentare ale acestei sărbători decât în secolul al XIX-lea, „ceea ce nu înseamnă mare lucru pe scara timpului”. Profesorul a propus ca etimologic, el provine din derivarea cuvântului „drag-dragul”(cu temă slavă), adăugând că „nu putem ști sigur, pentru că în domeniul etimologiei ești tot timpul pe nisipuri mișcătoare”.

Lingvistul Lazăr Șăineanu a propus analogia cu „dragu-bete”, sufixul „-bete” fiind folosit în zonele din Oltenia, semnificând „adunare, mulțime”.

Etnograful Marcel Lutic de la Muzeul de Etnografie al Moldovei a prezentat etimologia acestei sărbători populare, considerând că majoritatea denumirilor ei provin de la „Aflarea Capului Sfântului Ioan Botezătorul”, sărbătoare religioasă celebrată pe 24 februarie care în slavă

se numește Glavo-Obretenia. Românii au adaptat-o, astfel apărând sub diverse nume („Vobritenia”, „Rogobete”, „Bragobete”, „Bragovete”) în perioada Evului mediu, până când s-a impus în unele zone (sudul și sud-estul României) ca Dragobete. Această explicație este data și de „Micul dicționar academic”, care atestă folosirea cuvântului din anul 1774. „E foarte posibil ca la forma actuală să se fi ajuns prin confuzii paronimice, etimologie populară, prin apropierea compusului slav de cuvinte cunoscute din familia lui drag și prin reinterpretarea lui ca nume propriu de persoană; în acest caz, «zeul» s-a născut pornind de la un nume”,

a afirmat Rodica Zafiu de la România literară.

N.A. Constantinescu, în „Dicționar onomastic românesc”, 1963, tratează cuvântul „Dragobete” la articolul despre „drag” (cu temă slavă) și ca substantiv comun, însemnând „gândăcel de culoare arămie, verde-deschis pe spate, cu puncte albe pe fiecare elitră”, cunoscută și sub numele de „târtăriță” sau „repede” (Cicindela campestris). În „Dicționarul etimologic al limbii române”, Al. Ciorănescu propune ca etimon, cu rezerve, cuvântul sârb „drugobrat” ce se traduce prin „cumnat”. Alte teorii expuse de Lutic consideră proveniența numelui de la cuvintele din slava veche „dragu” și „biti”, care s-ar traduce prin „a fi drag” sau de la cuvintele dacice „trago” - țăp și „pede” - picioare, acestea transformându-se, în timp, în drago, respectiv bete: „În paranteză fie spus, credem ca dacii au avut o divinitate celebrată în această perioadă a anului, divinitate al cărei nume nu ni s-a păstrat, după cum multe alte nume ale divinităților dacice nu ne mai sunt cunoscute”.

Daria Calcișcă, clasa a VI-a

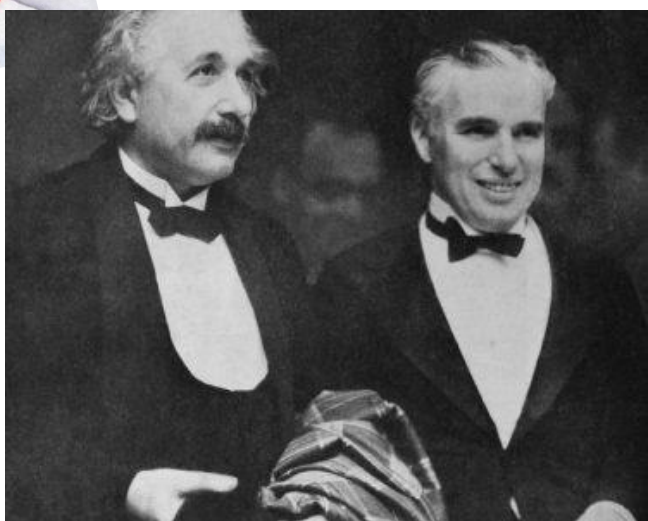
Prietenii celebre vechi și noi

Charlie Chaplin și Albert Einstein

Momentul care a marcat prietenia dintre Chaplin și Einstein a fost sosirea celor doi la premiera filmului lui Chaplin „Luminile Orașului”. Prezența unuia celuilalt de către Carl Laemmle, directorul Studiourilor Universal, cele două minți strălucite au găsit imediat un limbaj comun și au stabilit o întâlnire. Charlie l-a invitat pe Albert la cină în locuința sa și acesta a fost începutul frumoasei și profunde lor prietenii.

Chaplin a spus la un moment dat că Einstein era o persoană foarte calmă și plăcută, cu o extraordinară energie intelectuală și o mare emotivitate. Concepțiile lui erau pe placul artistului, care îi aprecia altruismul, sinceritatea și felul de a fi. *„Un om plin de succes este acela care primește mult de la semenii săi, de obicei, incomparabil mai mult decât le-a oferit el. Totuși, valoarea Unui om se vede în ceea ce oferă, nu în ceea ce este capabil să primească.”*, spunea celebrul fizician, laureat al premiului Nobel în 1921.

Charlie Chaplin și Einstein la premiera de la Hollywood a filmului „Luminile Orașului”, ianuarie 1931.

Cei doi au intrat în sală împreună, amândoi purtând cravată neagră, soția lui Einstein stând la dreapta lui Chaplin. În timp ce invitații aplaudau, o pretinsă conversație a avut loc între cei doi:

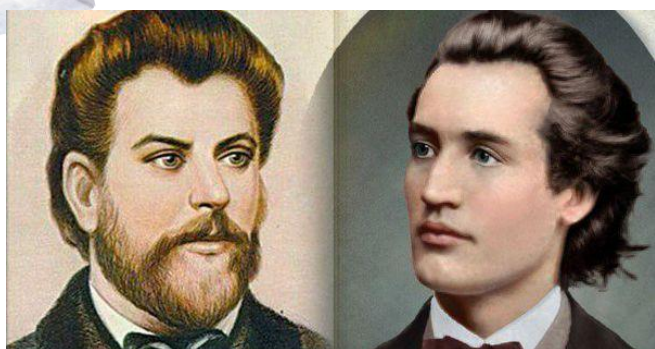
„Ceea ce admir cel mai mult la arta dumneavoastră”, a spus Albert Einstein, „este universalitatea ei. Nu spuneți un cuvânt și totuși... o lume întreagă vă înțelege”.

„Este adevărat”, a replicat Chaplin: „dar faima dumneavoastră e și mai mare... o lume întreagă vă admiră, dar nimeni nu vă înțelege.”

Mulți au crezut că Einstein și soția lui au fost invitați, printre ceilalți, ca invitați obișnuiți, dar zvonurile au circulat că Chaplin i-a invitat ca prieteni apropiați, pentru ajutor. Era foarte neliniștit cu privire la primirea filmului, dar a fost în zadar, „Luminile Orașului” devenind una dintre cele mai celebre și de mare succes financiar creații ale sale. Având mai ales critici bune, filmul a fost primit cu entuziasm de audiență, câștigând 5 milioane de dolari în timpul primei sale rulări.

Ion creangă și Mihai Eminescu

Un poet cu o alură de gânditor și un geniu al poporului român, s-au împrietenit în scurt timp, Eminescu fiind impresionat de hazul lui Creangă, de felul în care rostea vorbele, proverbele și zicătorile din popor, de mintea ageră pe care o avea.

Ion Creangă, cu dinamismul lui nemaiîntâlnit, i-a arătat priveriștea Iașului, l-a prezentat prietenilor lui, l-a pus la masă și au pierdut multă vreme prin crâșmă.

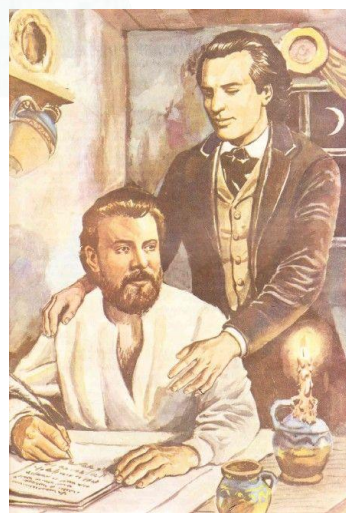
Și de atunci încolo nimeni *“nu mai văzu pe Eminescu fără Creangă și pe Creangă fără Eminescu”*..

La fiecare poveste scrisă, cum a fost și Harap-Alb, Creangă îi cerea părerea lui Eminescu. Acesta refuza să îl îndrepte, zicând: *“Lasă Creangă, ai să citești în Junimea, tu nu ai nevoie să fii corectat de nimeni.”* Dar totuși Eminescu îl încredința că de acum este un scriitor în toată puterea cuvântului și îi prezenta obiceiurile scriitorilor iluștri.

După ce Eminescu a fost destituit din funcția de revizor școlar s-a mutat pentru o perioadă la bunul său prieten, Creangă pentru a-și găsi alinarea, care știa ce înseamnă să fii dat jos din funcții. Deoarece lui Mihai nu i-a plăcut să zăbovească pe capul omului, s-a decis să plece la București.

Creangă a rămas fără prieten și totodată fără un om plin de învățătură. Rămas singur îl îmbia mereu pe Eminescu să se întoarcă la Iași.

Au păstrat mereu legătura, dar Creangă a fost devastat la auzirea veștii că marele poet a înnebunit. Durerea trăită a fost nemăsurată, un cutremur în adâncul sufletului.

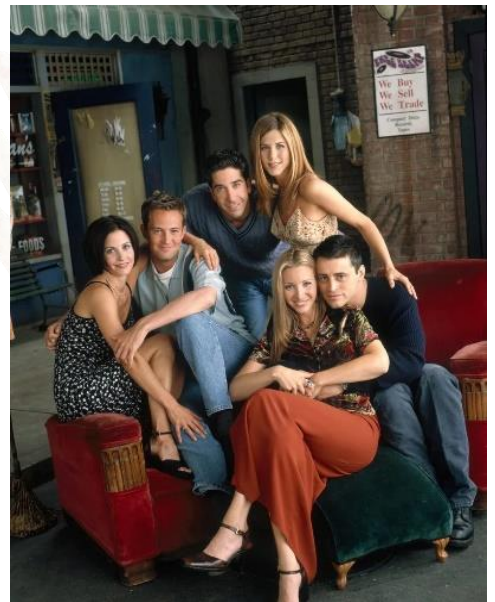
În 1889, la auzirea veștii că Eminescu s-a stins din viață, Ion Creangă a pierdut un prieten pe care nimeni nu-l poate înlocui „Această veste trebui să zguduie sufletul bolnavului. Fu văzut plângând ca un copil și adormind cu cartea de poezii a lui Eminescu.”

Jennifer Aniston și Courteney Cox

Au trecut aproape 20 de ani de când fanii au văzut ultima oară Friends la televizor, dar în anii care au trecut de atunci, Jennifer Aniston și Courteney Cox le-au oferit fanilor lor mai mult decât suficiente momente de prietenie din viața reală de care să-și amintească.

Cele două vedete, împreună cu colegii lor de distribuție Lisa Kudrow, plus Matthew Perry, David Schwimmer și Matt LeBlanc, au rămas prieteni de când emisiunea lor de succes s-a încheiat și au fost alături unul de celălalt în toate momentele lor importante.

A rămas o prietenie strânsă pe parcursul celor zece ani în care emisiunea a fost în aer, iar când Courteney a născut-o pe fiica ei, Coco,

la mai puțin de o lună după finalul emisiunii, a făcut-o pe Jennifer nașa fiicei sale.

Jennifer, Lisa și Courteney s-au întâlnit public pentru ultima dată când aceasta din urmă și-a primit Steaua de la Hollywood pe celebrul Walk of Fame, pe 27 februarie al acestui an.

Cele două au crescut
împreună de când s-au întâlnit
pe platoul de filmare al
serialului *Friends* când aveau
vârsta de 20 de ani.

Amelie Froux, clasa a VI-a

Ce este **PRIETENIA**

Prietenia este o relație afectivă și de cooperare între ființe umane, care se caracterizează prin sentimente de simpatie, respect, afinitate reciprocă. Prietenia presupune o atitudine de bunăvoință reciprocă, suport reciproc la nevoie sau în criză de loialitate, buna-credință și altruism. Relația de prietenie se bazează pe încrederea reciprocă.

Pentru mine, prietenia înseamna respect, bunătate și să te simți bine în preajma prietenului.

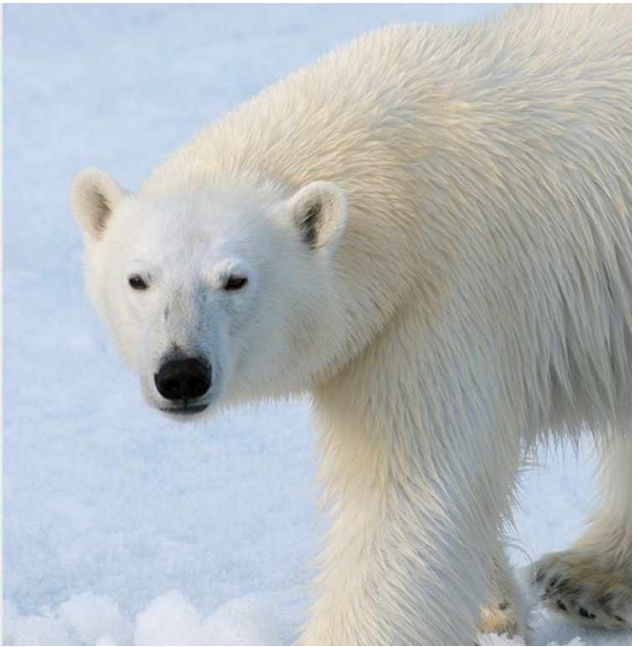

Sofia Calcișcă, clasa a IV-a

Frații urși, ursul brun și ursul polar

În general, când temperaturile sunt scăzute și hrana este puțină, urșii bruni se adăpostesc în bârloguri, pe care și le amenajează chiar ei. Pregătirea pentru somnul de peste iarnă începe cu câteva luni înainte. Urșii mănâncă mai mult pentru a reface stratul adipos pierdut pe timpul sezonului rece anterior și câștigă în greutate între 30 și 60 de kilograme! Spre sfârșitul verii blana lor se transformă, astfel că spre iarnă urșii au haine noi, călduroase și foarte pufoase, numai bune să le țină de cald vreme de 3-4 luni. Un loc excelent pentru amenajarea unui bârlog poate fi o grotă, un mușuroi de furnici părăsit, o scobitură sub rădăcinile unui copac sau pur și simplu o groapă, însă zona trebuie să fie una liniștită, departe de zgomote și oameni. La urma urmei, cui îi place să fie deranjat când doarme? Urșii adună ramuri, mușchi și alte asemenea materiale pe care le vor folosi ca așternut.

Ursul brun și ursul polar sunt amândoi mamifere. Ursul polar poate trăi aproximativ 35-40 ani, iar ursul brun poate trăi aproximativ 20-30 ani. Ursul polar se trage dintr-un strămoș al ursului brun. Iarna, cei doi urși nu hibernează. Ursul brun doarme de fapt un timp lung dar se

poate trezii oricând. Dar asta nu este normal. De la încălzirea globală urși brunu nu mai hibernează. În dieta ursului polar și ursului brun este includ peștele. Blana urșilor polari nu este cu adevărat albă. Ea este formată din fire transparente de blană care reflectă lumina, dândule aspectul alb. În plus, pielea lor este neagră. Majoritatea urșilor polari se înasc fără blană. Picioarele ursului polar sunt strâmbe pentru a asigura echilibrul și pentru o prindere mai bună a peștilor în apă. Noile evidențe arată că ursul polar provine din ursul brun. O populație nordică a acestor urși brunu a devenit izolată de restul urșilor, acum circa 150000 de ani, în timpul unei secvențe de glaciațiune severă din perioada Pleistocenului. Ursul Polar este un vânător desăvârșit care de cele mai multe ori își pândește prada precum leii sau tigrii. Se hrănește cu foci, fiind specializat în vânarea lor, precum și cu pești, dar este capabil să ucidă și animale cu mult mai mari decât el precum morsele sau chiar balenele beluga și narvalii.

Sofia Ioana Pușcașu,

clasa a IV-a

Cei doi prieteni care nu se întâlnesc

Ursul Polar

În sezonul de iarnă, când ghețarii sunt stabili, urșii polari își petrec majoritatea timpului pe ghețari, ei acolo hibernează.

Urșii Polari se hrănesc cu foci, pești, păsări și resturi de balene.

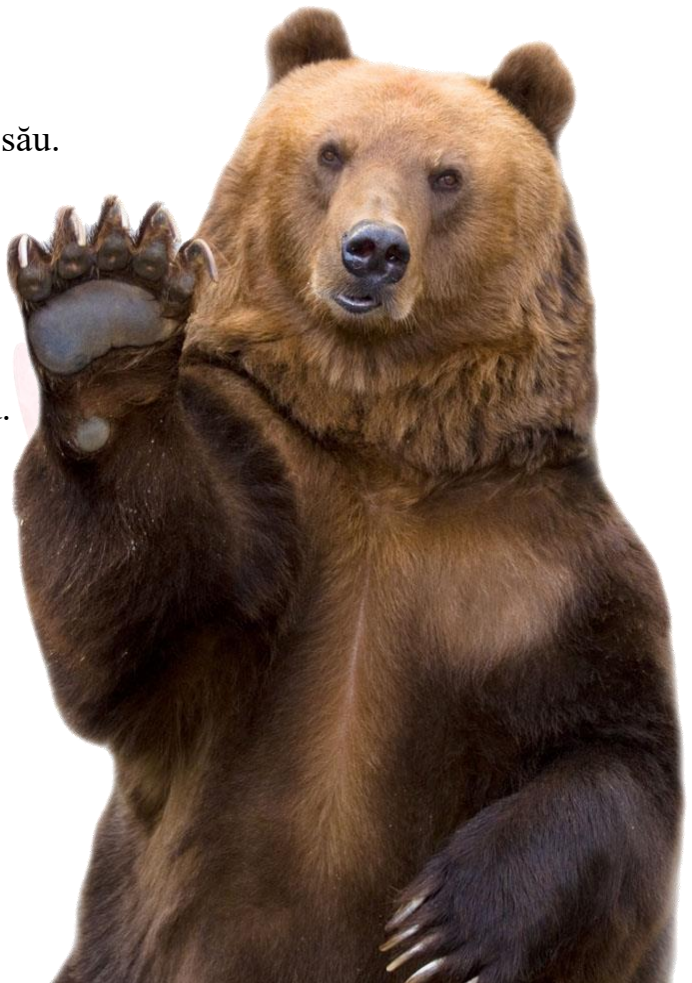
Urșii Polari își petrec iarna hibernând.

Ursul Brun

Ursul brun hibernează în bârlogul său.
Mâncărurile principale sunt:
peștele, fructe de pădure, insecte.
Ei sunt mamifere omnivore.
Urșii bruni își petrec iarna hibernând.

Maria Cristescu, clasa a IV-a

Ursul Brun și Ursul Polar

Ursul Brun

Are o înalțimea de până la 1,5 m și o greutate maximă de 600 kg.

Ursul brun poate trăi până la 30 de ani în natură și până la 50 de ani în captivitate.

Ei pot avea o mulțime de culori, de la urși aproape roșcați la unii aproape negrii. Ei pot avea și pete albe în jurul gâtului formând un adevărat guler uneori, semănând cu ursul gulerat de Himalaya.

El este omnivor, deci poate mânca și carne ex: caprioare dar și fructe de pădure.

El, pe durata iernii hibernează adică doarme foarte mult timp, în care nu mănâncă nimic.

Ursul brun trăiește în Europa dar și în America de Sud și Nord.

Ursul Polar

Este cea mai mare specie de urs existent, precum și cel mai mare carnivor terestru existent.

Un mascul adult cântărește aproximativ 350–700 kg, în timp ce o femela adulta are aproximativ jumătate din această greutate.

Ursii polari sunt carnivori, vanatul principal fiind focile.

Ei s-au adaptat la viața pe banchize și pe malul oceanului.

Ursii polari au blana transparentă, dar cu ajutorul luminii fac să pară albă, ca să se camufleze în zăpada din jur.

Ursii polari nu hibernează față de ceilalți urși.

Ei trăiesc în Arctica, Groenlanda și nordul Canadei.

Asemănările și deosebirile dintre ursul brun și ursul polar

Asemănări :

- Sunt mamifere
- Fac parte din Familia Ursidae

Deosebiri :

Mediul de viață

Modul de hrănire

Culoarea blănii

Ursul brun cântărește mai puțin decât ursul polar

Natalia Roșu, clasa a IV-a

Ursul Brun și ursul Polar

Ursul Brun:

Este un animal deosebit de puternic, aparținând familiei Ursidae, are un corp de până la 2,5 m lungime, o înălțime la greabăn de până la 1,5 m și o greutate maximă de 600 kg (aceleași subspecii).

Ursul brun poate trăi până la 30 de ani

în natură și până la 50 de ani în captivitate. Este un animal plantigrad, iar ghearele nu sunt retractile, imprimându-se în mers odată cu talpa și degetele. Ursul brun are o blană deasă, mult apreciată, cu două rânduri de peri, spicul și puful. Deși culoarea de bază este cea brun-cafenie, variațiile sunt deosebit de mari, de la urși roșcați la cei aproape negri. Unele exemplare prezintă pete albe la baza gâtului, formând uneori un adevărat guler, asemănător cu cel al ursului gulerat de Dentiția este Himalaya. tipică de omnivor, cu canini puternici și molari rotunjiți.

Ursul Polar:

Ursul Polar este o specie mare de urs tipică regiuni polare. Este cea mai mare specie de urs existentă, precum și cel mai mare carnivor terestru existent. Un mascul adult cântărește aproximativ 350–700 kg, în timp ce o femelă adultă are aproximativ jumătate

din această greutate. Deși este specia soră a ursului brun a evoluat pentru a ocupa o nișă ecologică, cu multe caracteristici corporale adaptate la temperaturi scăzute, pentru deplasarea pe zăpadă, gheață și ape deschise și pentru vânătoarea de foci, care alcătuiesc cea mai mare parte a alimentației sale. Deși majoritatea urșilor polari se nasc pe uscat, ei își petrec cea mai mare parte a timpului pe banchiza. Din cauza pierderii habitatului cauzat de schimbările climatice, ursul polar este clasificat ca o specie vulnerabilă.

Cum isi petrece iarna ursul Brun:

Urșii din regiunile nordice, inclusiv ursul negru american și ursul grizzly, hibernează iarna. În timpul hibernării, metabolismul ursului încetinește, temperatura corpului său scade ușor, iar ritmul cardiac încetinește de la o

valoare normală de 55 la doar 9 bătăi pe minut.

Cum isi petrece iarna ursul Polar:

Ursii Polari nu hiberneaza dar isi petrec iarna dormind.

Asemanarile dintre cei doi ursi sunt:

1. Ambii dorm in perioada iernii
2. Sunt mamifere ambii ursi
3. Sunt ambii carnivori

Carina Chivaru, clasa a IV-a

Cei doi verișori de grad îndepărtat

După cum știți, ursul brun și ursul polar sunt două specii de urs care deși sunt rude, nu se cunosc unul pe altul.

Astăzi vă voi vorbi despre asemănările și deosebirile dintre aceste două specii de urs.

Ursul polar trăiește doar în zonele polare din arctic de unde i se trage și numele și are blana albă. El este cea mai mare specie de urs și chiar cea mai mare specie de animal carnivor terestru. Masculii adulți au între 350-700 kg iar femelele au aproximativ jumătate, are 2,4-3 m lungime iar greutatea medie a

masculilor e 450 kg. Ei au o parte mare din alimentația lor reprezentată de foci. Și e un foarte bun înotător. El este singurul mamifer maritim care are membre (labe/picioare) puternice. Femelele au între 150-250 kg, având 1,8-2,4 m în lungime. Spre deosebire de ursul brun, capul ursului polar e mai alungit, iar urechile și coada sunt mai mici. Deși majoritatea urșilor polari se nasc pe uscat, ei își petrec cea mai mare parte a timpului pe banchiză. Numele lor științific înseamnă „urs maritim” și derivă din acest fapt. Din cauza dependenței lor de gheața de mare, urșii polari sunt clasificați ca mamifere marine. El este o specie vulnerabilă datorită schimbărilor climatice și topirea banchizelor

Pe de altă parte, ursul brun este răspândit prin toate continentele nordice și e mult mai des întâlnit. Atinge până la 2,5 m lungime, o înălțime de 1,5 m și o greutate maximă de 600 kg. El poate trăi 30 de ani în natură și 50 de ani în captivitate. Urșii bruni au blana brună-cafenie dar poate varia de la roșcat până

aproape negru. Este răspândit puțin în Europa dar foarte răspândit în America de Nord și în Rusia. Urșii bruni sunt omnivori și trăiesc în păduri. El are un risc scăzut de extincție.

Niște asemănări ar fi faptul că amândoi sunt urși, amândoi au blană groasă, amândoi trăiesc în emisfera nordică și sunt ambii mamifere terestre.

Iosif Ungureanu

CREATIVE SEB

IV. Projekte Auf Deutsch

Albert Einstein - SEDCARD

Tudor Oancea, 7. Klasse

Vorname, Name: Albert Einstein

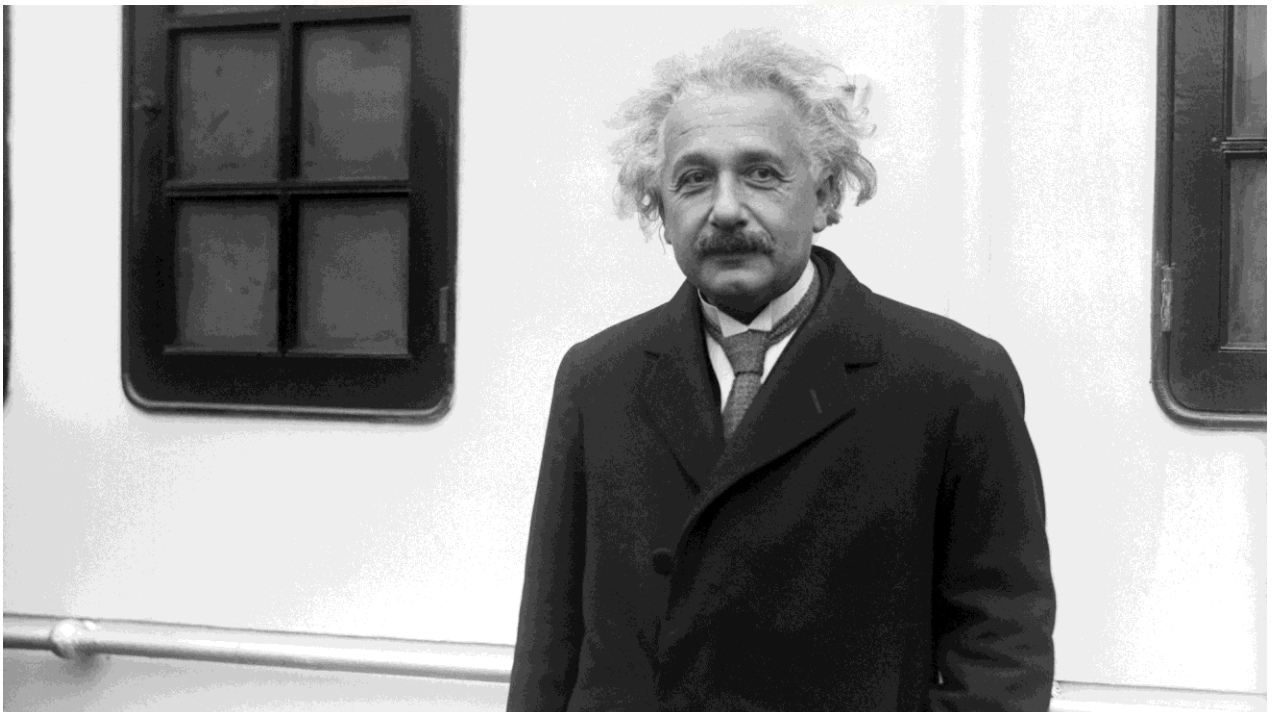
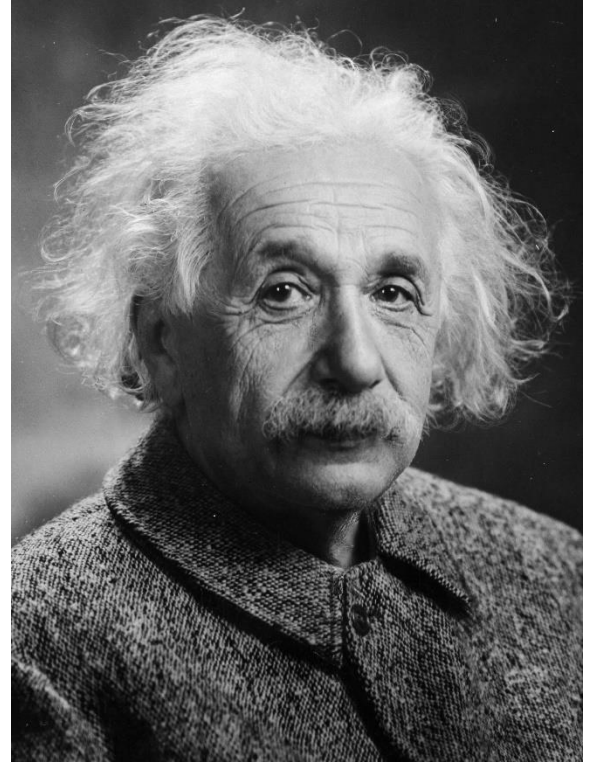
Haarfarbe: schwarz

Augenfarbe: braun

Größe: 1,7 m

Kleidergröße: unbekannt

Schuhgröße: unbekannt

Kenntnisse: Physik, Mathematik

Erfahrungen:

Schweizerisches Patentamt (Bern) (1902-1909)

Universität Bern (1908-1909)

Universität Zürich (1909-1911)

Karls-Universität in Prag (1911-1912)

ETH Zürich (1912-1914)

- **Preußische Akademie der Wissenschaften (1914-1933)**
- **Humboldt-Universität zu Berlin (1914-1933)**
- **Kaiser-Wilhelm-Institut (Direktor, 1917-1933)**
- **Deutsche Physikalische Gesellschaft (Präsident, 1916-1918)**
- **Universität Leiden (Besuche, 1920)**
- **Institut für Höhere Studien (1933-1955)**
- **Kalifornisches Institut für Technologie (1931-1933)**
- **Universität von Oxford (1931-1933)**
- **Brandeis Universität (Direktor, 1946-1947)**

Sprachen:

- **Deutsch**
- **Englisch**
- **Französisch**
- **Italienisch**
- **Lateinisch**

SEDCARD

Vorname, Name: Cristiano Ronaldo dos Santos Aveiro

Haarfarbe: dunkelbraun

Augenfarbe: braun

Größe: 1,85 m

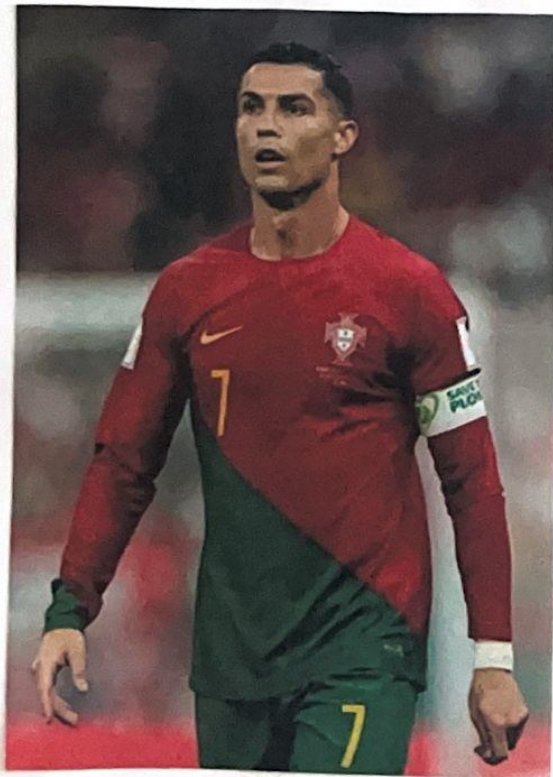
T-shirt Größe: L / XL

Schuhgröße: 41,5

Kenntnisse: Fußballspieler

Erfahrungen: bester UCL - Scorer, der größte Torschütz^{zeiten} aller

Sprachen: Englisch, Spanisch, Portugiesisch, Italienisch

Gruppe 2
Esheortan Patrick, Barbra Alex,
Iplais Lady, Ruse Ariana

Fragebogen mit Daria

Daria Calcișcă und Amelie Froux, 6. Klasse

Ich: Hallo! Wie heißt du?

Daria: Hallo! Mein Vorname ist Daria und mein Name ist Calcișcă.

Ich: Was ist dein Hobby?

Daria: Mein Hobby ist Tanzen. Ich liebe es zu tanzen. Ich nehme Tanzunterricht.

Ich: Interessant! Bist du eine Schülerin?

Daria: Ja, ich bin eine Schülerin an der SEB Schule.

Ich: Welches ist dein Lieblingsfach?

Daria: Mein Lieblingsfach ist Englisch. Ich nehme auch Cambridge-Unterricht an meiner Schule und ich bin sehr gut darin.

Ich: Hast du einen guten Lehrer in Englisch?

Daria: Ja! Ich habe. Das ist mein Lieblingslehrer.

Ich: Super! Welche ist deine Lieblingsfarbe?

Daria: Meine Lieblingsfarbe ist Rosa.

Ich: Was für ein Zufall, Rosa ist auch meine Lieblingsfarbe!

Daria: Wow, so cool!

Ich: Ich weiß, und die letzte Frage ist welches ist dein Lieblingstier?

Daria: Mein Lieblingstier ist Panda. Das ist so süß:)).

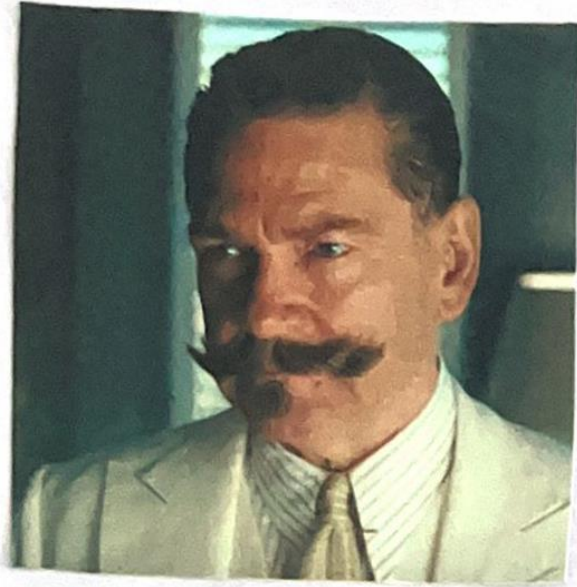
Ich: Es war eine Freude, mit dir zu sprechen. Tschüss!

Daria: Gleichfalls. Tschüss!

SED CARD

Gruppe 1: Miruna, Sophia, Eliza, Alexandra, Matei

Hercule Poirot 🌸

Vorname, Name: Hercule Poirot

Haarfarbe: Grau

Augenfarbe: Blau

Größe: 1,65 m

Kleidergröße: L

Schuhgröße: 41

Kenntnisse: Lesen, Schreiben

Erfahrungen: Detektiv

Sprachen: Englisch, Französisch

SEDCARD

Vorname, Name: Cristiano Ronaldo dos Santos Aveiro

Haarfarbe: dunkelbraun

Augenfarbe: braun

Größe: 1,85 m

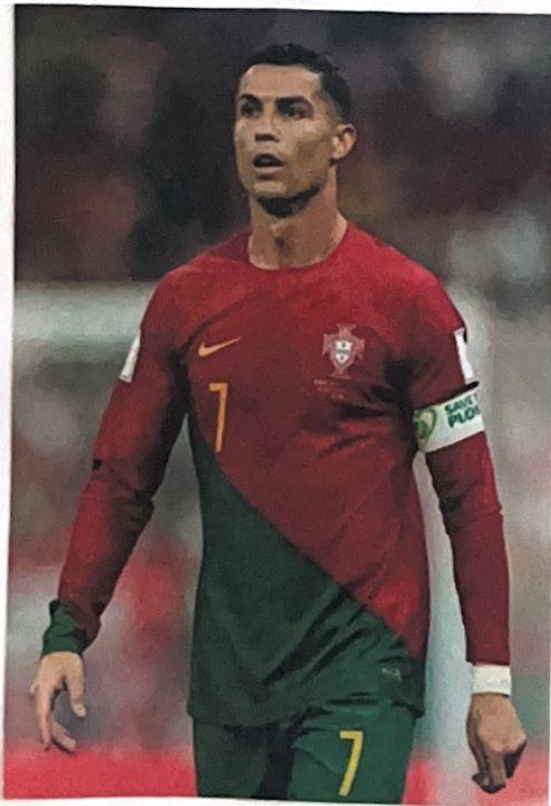
T-shirt Größe: L / XL

Schuhgröße: 41,5

Kenntnisse: Fußballspieler

Erfahrungen: bester UCL - Scorer, der größte Torschütz^{zeiten} aller

Sprachen: Englisch, Spanisch, Portugiesisch, Italienisch

Gruppe 2
Esheortan Patrick, Barbra Alex,
Iplais Lady, Ruse Ariana

SEDCARD

= Smaranda, Irina, Maria, David, Stefan =

Vorname, Name : Jessica Laumann

Haarfarbe : blond

Augenfarbe : grün

Höhe : 1,63 m

Kleidergröße : 38/40 (L)

Schuhgröße : 41

Kenntnisse : Reiten

Erfahrungen : Fotomodell

Sprachen : Deutsch, Englisch

CREATIVE SEB

V. Artistii de la SEB

Mara Miloș, clasa a VI-a

Mara Miloș, clasa a VI-a

Ariana Ruse, clasa a VII-a

Gomit de cîmpie
Starii pe loc.

Pana nu mor,
Pleaca-te, ingere,
La trista-mi plangere
Plina de-amor.

Nu e pacat
Ca sa se lepede
Clipa cea repede
Ce ni s-a dat?

f Facebook

Twitter

